

էր, և իր այս կեանքին սկզբնաւորութիւնը կը բանար իր առջևը վաթսունեօթը տարիներու անապատական կեանքին արդիւնաւորութիւնը: Հաւատքը, զոր կը կրէր ան, բղխումն էր Ս. Պողիկոսոսի հայկազն վկային դամբարանէն. իր ծնողաց ուխտը և յիշատակը՝ նոյն սուրբին մատրան մէջ կը մղէին նուիրեալը յաճախակի երթալ հակելու Պողիկոսոսի դամբարանին մօտ, տարիներով ծառայեց հայկազն վկային, զանց չընելով նաև ա՛յն վանքերը, որ կը զտնուէին Մելիտինէի դուրսը: Բայց տեղական այս պաշտօնները ու նուիրումները կարծես արգելք կ'ըլլային Եւթիմիոսի բարձրագոյն առաքինութեանց նկրտումին եւ մարմնոյ ճնշողական միջոցներու գործադրութեանց. ուստի երիտասարդական իր ոյժեղ և կայտառ վիճակովը թողուց իր սիրելի Մելիտինէն ու եկու հաստատուելու Երուսաղէմի անապատին մէջ. ան նոր թեւակոխած էր քսան և ինն տարեկան հասակը 405ին:

2. Եւթիմիոսի վանքը .

Եւթիմիոս Ս. Տեղերու մէջ իր ուխտը կատարելէ յետոյ, մեկնեցաւ Երուսաղէմի մօտերը գտնուած անապատականներուն քով: Ամէնէն հին անապատները կը նկատուէին Փառան, Տուքա և Սուքա. ժամանակ մը Փառան մնաց և ուսանելով նոյն կեանքի պահանջները ու տեղական սովորութիւնները՝ հպատակեցաւ ճնշողական կենցաղի բոլոր կանոններուն, իր հոգևոր կենցաղավարութիւնը, որ իր հայրենիքին մէջ զմայլում յառաջ բերած էր, իր զենիթին կը բարձրանայ և իր համբաւը կը տարածուի Պաղեստինի ամէն կողմը. նոյն իսկ իրեն կը դիմեն Իրաքի խորերէն եկող արաբներ, որոնց կը քարոզէ Աւետարանը, կ'աշխատի մեղմայնել անոնց բարքերը, կը խրատէ, կը յորդորէ և քըրխտանեայ հաւատացեալներ զարձնելով կը մկրտէ զանոնք: Անոր լիզուն քաղցր էր և խնամքները հայրական. անոր անունին հմայքը մանուսնոց կը տարածուէր Երուսաղէմի սահմաններէն մինչև Մեռեալ Ծով, աւելի հեռու, մինչև Արաբիոյ խորերը: Սկիւթուպոլսեցիի բացայայտօրէն կը գրէ թէ Աքարեան կամ Իսմայիլեան արաբ ցեղի մը քրիստոնէացումը կատարուած է Եւթիմիոսի ձեռքով: Նորակնիք արաբները միշտ կը փափաքէին